

“Ko ti vsaj ne bi manjkalo preprostosti”

Poglej: apostoli so bili kljub vsem svojim očitnim in nedvomnim slabostim iskreni, preprosti, ... prosojni. Tudi ti imaš očitne in nedvomne slabosti. — Ko ti vsaj ne bi manjkalo preprostosti. (Pot, 932)

29. november

Tisti prvi apostoli — rad se jim priporočam —, niso bili, s človeškega

gledišča, nič posebnega. Glede družbenega položaja so bili vsi — razen Mateja, ki si je gotovo dobro služil kruh in je vse zapustil, ko ga je Jezus za to prosil — ribiči. Živel so iz dneva v dan. Ponoči so lovili, da so se lahko preživljali.

A položaj v družbi ni odločilen. Niso bili izobraženi niti ne posebno inteligentni, vsaj kar se nadnaravnega tiče. Še najbolj preprosti zgledi in primerjave so jim delali preglavice in so prihajali k Učeniku: *Domine, edissere nobis parabolam*. Gospod, razloži nam priliko. Ko Jezus s prispodobo poveže kvas in farizeje, zmotno razumejo, da jim očita, ker niso vzeli kruha s seboj.

Ubogi, neuki. Tudi ne preprosti, odkriti. V svoji omejenosti so častihlepni. Velikokrat se prepirajo, kdo bo največji, ko bo — po njihovem prepričanju —, Kristus ustanovil na zemlji trajno Izraelovo kraljestvo.

Razpravljajo in razgrevajo se ob
vzvišenem trenutku, ko se pričinja
Jezusovo žrtvovanje za človeštvo: v
intimnosti zadnje večerje.

Vere, prav malo. Sam Jezus jim to
pove. Videli so mrtve vstajati,
ozdravljanje vsakovrstnih bolezni,
pomnožitev kruha in rib, pomiritev
viharja, izganjanje hudih duhov. (...)

So se ti neverni možje morda
odlikovali po svoji ljubezni do
Kristusa? Nedvomno so ga ljubili.
Vsaj v besedi. (...) To so navadni
možje, z napakami, s slabostmi, večji
v besedah kot v dejanjih. Kljub temu
jih Jezus pokliče, da jih naredi za
ribiče ljudi, soodrešenike, skrbnike
božje milosti. (*Jezus prihaja mimo, 2*)

.....

ne-bi-manjkalo-preprostosti/ (10. Avg.
2025)